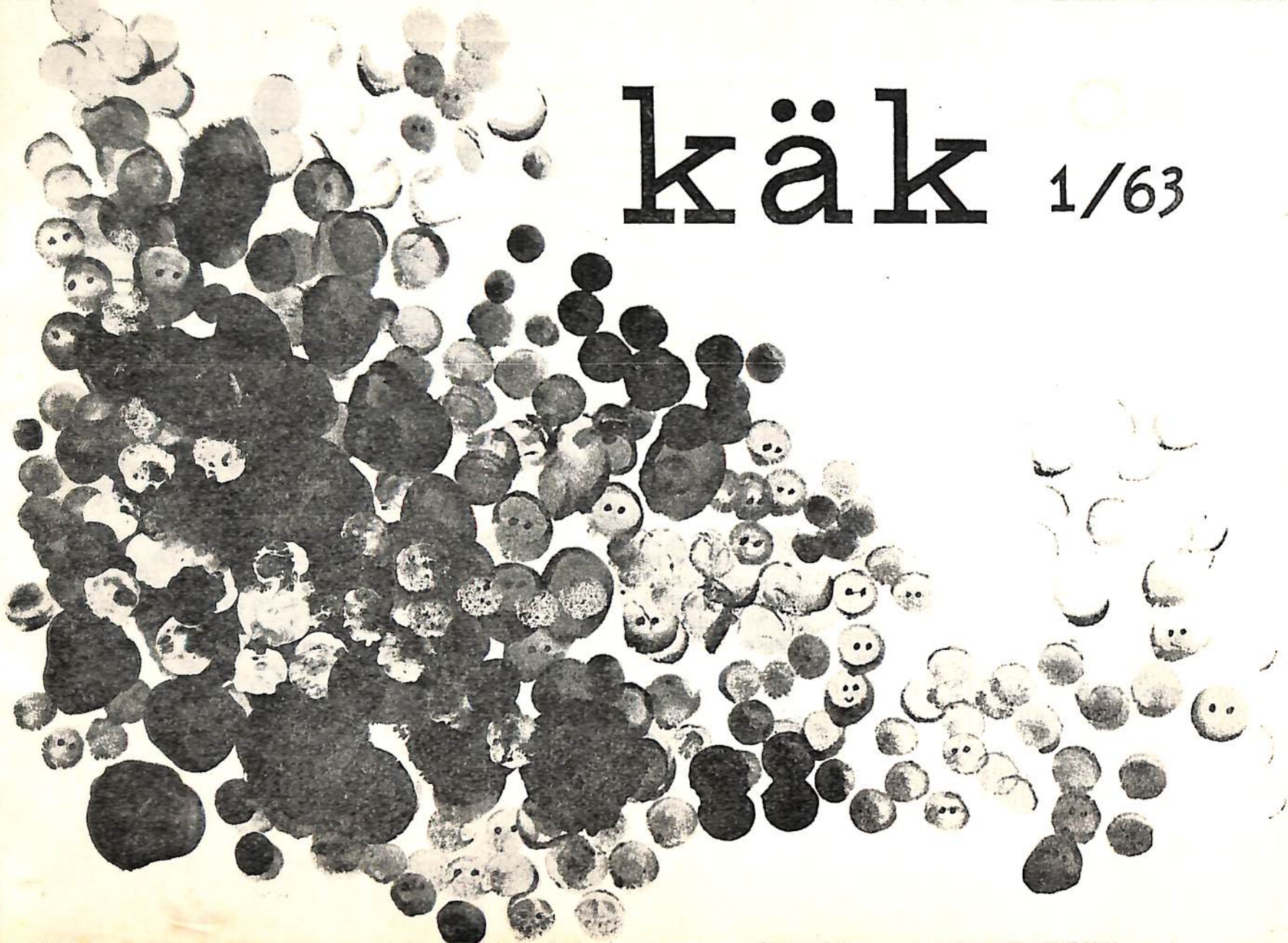

käk

1/63

KÄK

1 • 1963

JULKAISIJA

Turun Yliopiston
Savo-Karjalainen Osakunta

PÄÄTOIMITTAJA

Ossi Lindqvist

TOIMITUSSIIHTEERI

Liisa Salmi

TOIMITTAJAT

Railla Väättäinen
Elvi Nikkari

PIIRROKSET JA KANSI

Railla Väättäinen

TALOUS

Martti Julkunen

LEVIKKI

Jorma Nevalainen

ILMOITUSHANKINTA

Voitto Kananen

TOIMITUKSEN OSOITE

Yo-talo B 188
Puh. 30 026/Lindqvist

Käen hätähuuto on tuottanut sittenkin tuloksen ja osakuntalaisten lintu alkaa päästä hengitysvaikeuksista. Henki on liikkunut osakuntalaisten keskuudessa, mikä näkyy ilahduttavasti tämänkin numeron sivuilla. Kuitenkin tuotakoon tietoon määrättyjä teknillisiä seikkoja: kirjoita Käelle mieluummin koneella ja vain paperin toiselle puolelle. Piirrosten tulee olla tussilla piirrettyjä sileälle paperille tai kartongille, ja vaikka haluatkin käyttää nimimerkkiäsi, tulee oikean nimesi olla ehdottomasti toimituksen tiedossa. Ja suurkiitos kaikille tämänkertaisille avustajillemme, seuraavan kerran tapaamme ennen aprillipäivää.

Viime aikoina on puhuttu paljon osakuntalaisten aktivoimisesta. Kaikissa keskustelutilaisuuksissa (sikäli kuin ketään on niihin tullut), kokouksissa ja teeilloissa on asiaa pohdittu. Ja on tietysti hyvä, että keskustellaan, kun kerran asiantila ei ole paras mahdollinen. Mutta pelkällä keskustelulla ei saada mitään aikaan, sillä kukaan ei koskaan puhu mitään keinoista, joilla aktivoida osakuntalaisia, syytetään vain johtoa. Sieltähän aloitteiden tietysti pitäisi lähteä, tai heidän pitäisi

ainakin panna toimeen tehdyt aloitteet, sikäli kuin niitä tulee. On erittäin paljon osakuntalaisia, jotka toimisivat aktiivisesti, kunhan vain joku pyytäisi heitä tekemään jotain. Useimmat kyllä sanovat, että enhän mie, mutta äänensävystä jo tietää, tarkoitavatko he totta vai eivät. Lisäksi emännällä ja isännällä on liikaa töitä. Heidän osansa helpottuisi kovasti, jos kaikkia mahdollisia kissanristiäisiä varten perustettaisiin oma komitea, esim erilaisia operaatioita varten, olutiltojen järjestämistä varten (tähän löytyy epäilemättä halukkaita), pikkuvapun aikaansaamiseksi jne. Djellaba-komiteastahan saatiin varsin positiiviset kokemukset. — Jos kutsuminen komiteoiksi tuntuu liian juhlalliselta, voitaisiin perustaa räsynukkepienryhmiä, laskiaispienryhmiä jne., vaikka tietystä mielessä onkin kyseessä päämääräorganisaatio.

Onko hallitus tietoinen, ja jos on, niin mihin toimenpiteisiin hallitus aikoo ryhtyä? Osakunnan johtoon on taas ensi vuodeksi valittava uusia jäseniä. Heidän on vaikea päästä kokemattomina alkuun. Pitäisi aina olla olemassa henkilöitä nousemassa syrjään siirtyvien tilalle. Näin saataisiin myös aikaan se varsin tärkeä asiantila, että kukaan ei tuntisi itseään korvaamattomaksi. Olisi siis syytä ruveta huolehtimaan osakunnan johdon jälkikasvusta, ja eikö silloin em. komitea /pienryhmä-systeemillä olisi käyttöä?

Eräässä teoillassa esiintyi varsin kauliisti laulellut tyttöttertsetti. — "Tarkoituksena olisi perustaa osakuntaan vakinaisen kvartetti. Sen perustaminen riippuu ainoastaan osakuntalaisista, jotka voisivat uhrata ajastaan pari tuntia viikossa lauluharrastuksille. Ehdotuksesta on ollut jo puhetta, mutta mielenkiinto on ollut laimeata; vasta pari civistä on innostunut asiaan, joten vielä joukkoon mahtuu. Luulisi pätevän ohjaajankin jostain löytyvän. Ohjelmistomme valitsimme tietysti itse, mutta luulisin, että jokainen haluaisi laulaa jotain kevyttä. Laulutoinen osakuntalainen! Ilmoita nimesi ja äänesi (sopraanot ja bassot olisivat etenkin tervetulleita) toiminnanohjaajalle." Laulun merkeissä toivoo tapaamista

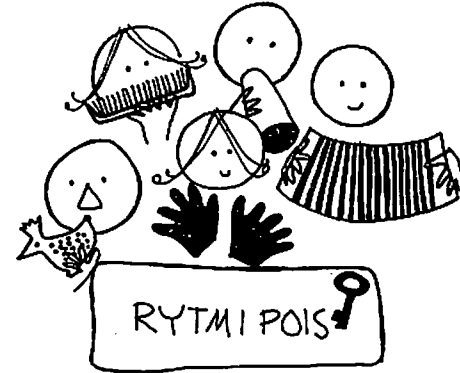
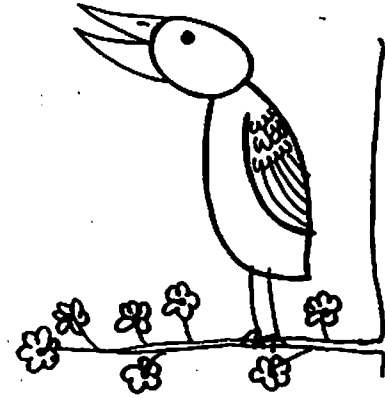
A. R-nen.

Olipa taas yritelmä. Tällä kertaa oli vuorossa Räsynukke-rämähdytys liittyen se Tesvision järjestämään räsynukkejen tekemiskilpailuun. Prof. Bengt Broms ehdotti, että osakuntamme tekisi niitä oikein joukolla ja saavutukset lähetettäisiin rajaseudun lastenkoteihin ja -seimiin. Kankaat, langat, neulat, täytteet, munkit + muut työ- ja viihdytystarvikkeet saatiin lahjoituksina paikallisista liikkeistä. Kortensa kekkoon kantoivat: prof. T. Salmi, Barker, Reitala, Ida Schütt, Kjisik, Vivi Palin ja Marimekko. Täytettä nukkeihin oli tosin liian vähän, joten jo ensimmäisenä työyönä saimme ajella ympäri Turun huoltoasemia ostamassa trasseja. Jokainen sai toteuttaa omaa näkemystään räsynukesta, ja keran taas viihdyimme osakunnassa. Nukkeja syntyi vaikka minkä näköisiä ja mallisia; ensisynnyttäjänä voidaan mainita herra kuraattori, ja tuloksena oli sirojäseninen, tymäkkä tyttö.

Osakunnassa on nähnyt päivänvalon uudenaikainen seka-yhtye, joka on erikoistunut soittamaan vanhoja. Naispuolisina sieluina ovat Malla (rummut) ja Kuppi (viola da kampa), joita soitannossa tukee pari oikealla näkyvää herrasmiestä. Käkikin on kuvassa mukana. Yhtye esiintyy tarpeen vaatiessa.

OKSALLA

viime vuonna

Kokonaisuutena ja yksityiskohdissaan elokuva tuotti varsin positiivisen yllätyksen. Ennakkokohuista olin jo ajatellut, että "Viime vuonna Marienbadissa" kuuluu niihin filmeihin, joista mahdollisesti pystyn keskustelemaan viikon ankaran pohdinnan jälkeen, mutta joista en oikeastaan ymmärrä yhtään mitään. (Kerrankos sitä keskustelea asiasta, josta ei mitään ymmärrä.) Tällaisella ennakkomainonnalla on minun kohdallani tavallisesti sellainen vaikutus, että joko en viitsi lainkaan vaivautua koko asian vuoksi tai sitten menen katsomaan filmiä sangen negatiivisesti asennoituneena. Sivumennen sanoen kävi aivan sääliksi erään päivälehdän arvostelijaa, sillä artikkeli paljasti, että kirjoittaja ei ymmärtänyt elokuvasta paljonkaan, mutta oli päättänyt kehua sitä joka tapauksessa, ja sai tehdä sen kykenemättä kunnolla perustelevaan ylistävää hymistystään.

"Viime vuonna Marienbadissa" on mielestäni selvä ja järkeenkäypä. En halua väittää, että pystyisin selittämään jokaisen kohdan vielä, mutta eihän aivan val-

miina tarjoiltu olekaan tällä alalla paras ratkaisu. Olen täydellisesti kyllästynyt siihen, että elokuvan, romaanin tai runon sanotaan kuvaavan nykyajan ihmisen sisäistä rikkinäisyyttä, yksinäisyyttä, juurettomuutta, problemaattisuutta. Olkoonkin, että sellaista luonnollisesti on olemassa; se ei kuitenkaan riitä selitykseksi läheskään aina. Viime sodistakin on jo kulunut siksi pitkä aika, ettei niitä enää voi syyttää, jos ei tule toimeen muitten kanssa.

"Marienbadin" sisältö on seuraava: rikas entinen mannekiini (Delphine Seyring) potee muistinmenetystä ja siitä johtuvia pelkotiloja. Hän yrittää parantua liikkumalla samassa ympäristössä kuin ennen onnettomuuttaan. Hotellivieraiden joukossa on mies (Giorgio Albertazzi), joka on rakastunut sankarittareen (tämä näyttää olevan niitä harvoja kohtia, joissa kaikkien mielipiteet yhtyvät) ja haluaa tämän lähtevän kanssaan. Mies on sangen aktiivinen ja päällekkäypä eikä voi käsittää naisen käyttäytymistä. Omituista, ettei mies tule ajatelleeksi niin

yksinkertaista ratkaisua kuin muistinmenetys, vaan hän arvelee kaiken olevan naisten tavallista metkuilua.

Kolmantena päähenkilönä on kaitakasvoinen mies (Sacha Pitoeff), jonka osuudesta oli hieman vaikea päästä selville. Suurin osa arvostelijoista näkyy pitävän häntä ex-mannekiinin aviomiehenä. Itse tulinkin siihen tulokseen, että hän on sankarittaren henkilöäkäriavartijarakastaja, ja että heillä on suhde. Näiden kahden välit ovat liian etäiset, jotta mies olisi aviopuoliso, ja liian tuttavalliset, jotta hän olisi pelkkä henkilöäkäri ja -vartija. Tämän kaitakasvoisen miehen pelaama peli on sangen mielenkiintoinen; olen jo melkein ratkaissut sen arvoituksen.

Elokuvan symboliikasta on puhuttu paljon. Epäilemättä sitä onkin runsaasti ja usein vaikeatajuista, mutta toisaalta ei pidä pyrkiä selittämään yksinkertaisia asioita liian monimutkaisella tavalla. Kuvapatsaalla ei välttämättä tarvitse olla vertauskuvallista merkitystä. Useinhan sitä keskustellaan kuvanveistotaiteen hienoista luomuksista noin vain, ja tässä

tapauksessa on varsin luonnollista, että mies ja nainen ottavat heitä ympäröivät seikat keskustelunaiheikseen, koska eivät pääse eteenpäin itseään koskevassa asiassa. Sen sijaan se, että mies luultuaan selvittäneensä useasti esiintyvän pelin idean häviää naisen henkilääkärivartijarakastajalle, sisältää mielestäni vähän enemmänkin. Henkilääkäri on havainnut, mitä on tekeillä miehen ja naisen välillä ja haluaa näyttää miehelle, että hänellä sentään on primäärinen omistusoikeus. Lääkäri voittaa hänessä kuitenkin persoonalliset motiivit, ja hän antaa sankariparille tilaisuuden, koska arvelee näin voivansa auttaa naista. Elokuvan loppusanat ovat kylläkin varsin pessimistiset, ne antavat ymmärtää, että nainen ei tule parantumaan, vaan hänen on edelleen hapuultava pimeässä, vaikka pohjimmiltaan kaikki onkin erittäin suoraviivaista.

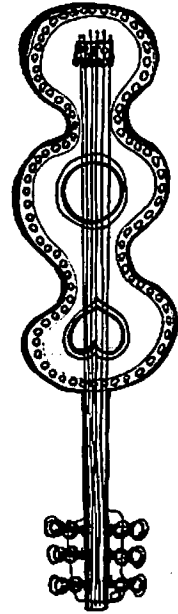
"Viime vuonna Marienbadissa" on hyvä esimerkki niistä teknillisistä keinoista, joita elokuvalla on käytettävissään. Erinomaisten kuvakulmien, taustalla olevien henkilöiden liikkumattomuuden ja muiden "tavallisten" menettelytapojen

lisäksi on käytetty ylivallotusta ja sekunnin murto-osan kestäviä kuvavälähdyksiä sangen taitavasti. Varsinkin nopeat välähdykset osoittivat hyvin naisen muistin hetkittäin palautuvan. Eräs arvostelusanookin, että tässä elokuvassa on oikeastaan käytetty henkilöitä palvelemaan filmiä eikä päinvastoin kuten yleensä on tapana.

Yksi varjopuolikin on sentään löydetävissä. Niin ylellisessä paikassa niin hienosti pukeutuvilla naisilla luulisi rintaliivikulttuurin olevan korkeampaa luokkaa. Rintaliivit olivat lähinnä itäblokin maiden edustamaa tasoa.

Sikäli kuin ei ole käynyt ilmi, mitä edelläolevalla olen tahtonut tuoda esille, haluaisin vielä korostaa sitä, ettei pitäisi käsittää ja esittää asioita komplisoidumpina kuin mitä ne itse asiassa ovat. Tietysti tämänkin elokuvan voi selittää monella tavalla, mutta yleisenä periaatteena tulisi olla huomattavasti suurempi terveen talonpoikaisjärjen (ruots. folkvett, engl. common sense) käyttö.

LKS

Ale Tiitta

PIENET TUIKUTTAJAT

Ehkäpä joku tämän lehden lukijoista on sattunut pistäytymään Ortodoksisessa kirkossa. Silloin on varmaankin huomio kiinnittynyt lukuisiin korkeihin kynttiläjalkoihin ja niihin palamaan pistettyihin moniin ohkaisiin kynttilöihin. Varmaankin on mielenkiinto herännyt sen verran, että on tullut ajateltua, mitä varten palaa noin paljon pieniä kynttilöitä, ja missä ne on mahdollisesti valmistettu, mistä aineesta ja miten. Koetan hieman tässä kirjoituksessa selostaa edellä mainittuja asioita.

Jo 33 vuoden ajan olen valmistanut näitä pieniä tuikuttajia Ortodoksisen kirkkokunnan tarpeisiin. Ensi aluksi valmistin niitä Sortavalassa, mutta kun sieltä tuli lähteä pois hyvinkin tunnetuista syistä on näiden kynttilöiden valmistus siirtynyt Kuopioon. Täällä niitä on valmistettu talvisodasta lähtien.

Moni luulee, että pienet kynttilät on valmistettu steariinistä tai muista kynttiläin valmistukseen sopivista aineista, mutta niin ei ole asian laita, vaan ne valmistetaan puhtaasta mehiläisvahasta, jota tuotetaan ulkomailta, etupäässä Englannista, ja on vaha verraten kallista ai-

netta muihin kynttiläin valmistukseen sopiviin aineihin verrattuna. Kun nämä kynttilät ovat ohkasia ei muusta rasvasta valmistettu kynttilä pysyisi pystyssä niinkin lämpimässä kuin mikä syntyy kun useita kymmeniä pieniä kynttilöitä palaa verraten pienellä alalla, mutta vahalla on se ominaisuus, että se ei ole niin kovin arka kuumuudelle ja näin pysyy hyvin pystyssä.

Itse kynttiläin valmistusmenetelmä on ikivanha. Useita satoja vuosia sitten on vahakynttilöitä valmistettu tällä menetelmällä kuin mikä nyt on vielä käytännössä. On tehty kaksi puista rumpua, läpimitaltaan non 90 sm. Rumpuihin on asennettu akselit jonka päässä on kampi. Tästä kammesta pyöritetään rumpua jonka ympärille kiertyy kynttilän sydämeiksi tarkoitettu pumpulilanka. Rumpujen välillä on allas jossa on sulaa vaha. Kun lankaa on kiertynyt rummulle tarvittava määrä aletaan sitä kuljettaa sulan vahan läpi toiselta rummulta toiselle. Ennen toista rumpua on kuitenkin langan kuljettava muotin läpi joka on vain erisuuruisia reikiä täynnä oleva metallilevy. Aloitetaan pienimmästä reijästä ja jatketaan vaihta-

malla suurempaan ja suurempaan reikään kunnes haluttu paksuus on saavutettu. Lanka saattaa tällöin olla yhden illan työnä noin kilometrin mittainen. Kun tämä kilometrin pituinen kynttilä on sopivan paksuinen leikataan se poikki rummun ympäryksen pituisiin kappaleisiin, nostetaan vähin erin pöydälle ja leikataan taas kynttilän pituisiin kappaleisiin jonka jälkeen paljastetaan osa kynttilän syntäntä josta kynttilän voi sytyttää. Tämän jälkeen kynttilät punnitaan ja pakataan ja niin ne ovat valmiit lähetettäväksi kirkkoihin.

Kynttiläin käyttäminen kirkoissamme on sekin jo hyvin vanha tapa. Kun kristittyjä aikoinaan vainottiin, kokoontuivat he maanalaisiin katakombeihin jumalanpalveluksia toimittamaan. Siellä ei ollut minikäänlaisia valoneuvoja. Seurakuntien esimiehet kehoittivat rukoilevia tuomaan kynttilöitä palveluksien ajaksi valoaineiksi ja tästä lähtien on kirkoissamme käytetty vahakynttilöitä. Nyt niitä myydään seurakuntalaisille ja niistä saatu pieni voitto käytetään kirkon hyväksi kuten esim. kirkon maalauksiin ja muuhun sen kunnossa pitoon.

Kirkkokynttilät, nuo pienet tuikuttajat Ortodoksisissa kirkoissamme tekevät jumalanpalveluksemme juhlaviksi. Useimmat kirkossa kävijät ostavat niitä, sytyttävät ne ikonien eteen ja toivovat mielessään, että heidän huokauksensa pyrkisi korkeuksiin samalla tavoin kuin pienen kynttilän liekki.

TERVEISIÄ

Tammikuun lopulla aputoimittaja kävi Helsingissä ja teki aamupäivä-pikavisiitin Karjalaiseen Osakuntaan. Osakunnan isäntä Heikki v. Hertzen kertoi minkä töiltään ehti kevään suunnitelmista ja kuulumisista.

Kerhotoiminta on vilkasta, osakunnan piirissä toimii parikymmentä kerhoa, joista kolme on perustettu kuluvan lukuvuoden aikana: kirjallisuus-, tanhu- ja kevyen musiikin kerhot. Viimemainittu pyrkii vetämään mukaan myös passiivisia musiikin harrastajia; ehkä siitä johdetaan kerhon nimi Soidinklubi.

Osakunnan vuosijuhla oli 28. 2., jolloin pidettiin myös Pohjois-Karjalan Valtuuskunnan perustava kokous. Valtuuskunnan tarkoituksena on toimia maakunnan talous- ja kulttuuri-intressien hyväksi sekä osakunnan taloudellisenä tukena ja siihen pyritään saamaan mukaan Pohjois-Karjalan merkkihenkilöitä.

Kevään suuri Tapaus on Joensuussa maaliskuun puolivälissä asuntolahankkeen merkeissä järjestettävä HUPIVIKKO: tarkoituksena on keksiä jokaiselle jotain hauskaa, unohtamatta siinä sivussa opintoneuvontaa. Retkeä on valmisteltu syksystä lähtien ja ohjelma saa-

daankin esitettyä käytännöllisesti katsoen omin voimin. Irvaasio maakuntaan tapahtuu noin 50 hengen voimalla omalla retkeilyvaunulla inspektorin ja kuraattorin johdolla.

Karjalaisen Osakunnan lehti Puukello ilmestyy neljästi vuodessa ja lienee tyypillinen osakuntalehti: potee ainakin ajoittain näivetystautia.

Osakunnan kotiseutusihiteeri Pirkko Sallinen kertoi kotiseutuvaliokunnan työskentelystä. Kesäisin järjestetään kotiseuduntutkimusretkiä, joihin viime kesänä esim. osallistui yli 30 henkeä. Viime aikoina toiminta on keskittynyt kotiseutumuseoiden perustamiseen: osakuntalaiset keräävät ja luettelovat aineistoa yhteistyössä kotiseutuseuran tai kunnan vastaavan lautakunnan kanssa. Lukukausien aikana pidetään kokouksia ja teeilta, joululomalla järjestetään viihdytyskiertue jonnekin maakuntaan.

Osakunnan emännöitsijän mielipide osakuntalaisista oli, että samanlaisia ne ovat kuin muutkin, tosin ehkä tervettä maalaishenkeä on säilynyt hitusen enemmän kuin muissa. Silti saattaa kyllä joskus hermostua.

YLIOPISTON ROUVAT

Kun yliopisto saatiin Turkuun, muodostivat sen opettajien rouvat oman seuran, joka sai nimekseen Yliopiston rouvat. Jo yliopistohankkeen aikana olivat kaupungin rouvat tehneet paljon uuden korkeakoulun hyväksi, ja nyt he liittyivät yhteen opettajien rouvien kanssa. Vähitellen, kun opettajia tuli lisää yliopistoon, muodostui seura vain yliopiston rouvat käsittäväksi.

Aluksi toimittiin tuberkuloosia sairastavien opiskelijoitten hyväksi. Ylioppilaskunnalla oli erityinen rahasto omia tubipotilaitaan varten ja Yliopiston rouvat rupesivat tämän rahaston yhteydessä avustamaan Paimion parantolassa olevia opiskelijoita. Sota kuitenkin lopetti toiminnan, ja myöhemmin tämä kysymys ei enää ollut yhtä aktuaali, joten työtä alettiin tehdä muitten asioiden hyväksi.

Sotien jälkeen syntyi jälleen ajatus seuran kokoonkutsumisesta. Ruvettiin pitämään ompeluseuroja, myyjäisiä, aikuisten- ja lastenjuhlia, kahvikonsertteja, kulttuurimatineoja, arpajaisia, mannekiininäytöksiä ja kerran on järjestetty taidenäyttelykin. Aivan erikoisen maininnan ansaitsee kahteen otteeseen toimeenpantu ns. ketjukahvikeräys, joka ulottui yli koko kaupungin ja vähän ulkopuolellekin. Tällöin olivat vielä kaik-

kien opettajien rouvat mukana, mutta nyt on opettajakunta laajentunut niin, että seuraan kuuluvat vain professoreiden ja dosenttien rouvat.

Yliopiston rouvat kokoontuvat joka toinen viikko. Tähän asti "ompeluseurat" on pidetty jonkun jäsenen kotona, mutta nyt on kokeiltu siirtymistä ei-kenenkäämaalle, sillä joukko on niin suuri, että harvan kotiin enää mahtuu. Toiminnanjohtajana on tavallisesti kunnanvanhiman rouva, mutta se ei ole mikään sääntö. Nykyään uusi toiminnanjohtaja valitaankin yleensä parin vuoden väliajoin. Yliopiston rouvat ovat tavallisesti järjestäneet kerran vuodessa suuren iltajuhlan, ja se on Turun seurapiirielämän clou. Viime kerrallakin oli tulijoita niin paljon, että yli sata pyrkijää jäi ilman lippua. Näiden juhlien traditioihin kuuluu speksi, joka on aina tehty omin voimin. Viimeksi se oli "My Fair Lad", ja se oli todellinen speksi, sillä herrat professorit ja dosentit esittivät kaikki osat.

Kulttuurimatineoja on järjestetty mm. WSOY:n ja Otavan kanssa. Pari vuotta sitten oli Yliopiston rouvilla Koskenniemi-ilta, ja viimeisyksinen Onerva-ilta oli sekini heidän järjestämänsä. Joulun alla oli ensimmäistä kertaa "perhepikkujoulu", jossa opettajien perheillä oli ti-

laisuus tutustua toisiinsa. Tästäkin juhlasta on tarkoitus muodostaa traditio.

Kaikella toiminnalla saadut tulot menevät TYY:n avustamiseksi muutamia joulupaketteja lukuunottamatta. Nykyinen toiminnanjohtaja, yliopettaja Kyllikki Tuominen kertoi, että kaikenkaikkiaan ovat Yliopiston rouvat keränneet varoja TYY:n hyväksi yli 10 miljoonaa vnk, jolla on hankittu mm. pianot osakuntiin, tekstiilejä ylioppilastaloihin jne. Uusin hankinta onkin juuri omaan osakuntaamme sijoitettu varsin korkealaatuinen piano, josta olemme Yliopiston rouville hyvin kiitollisia. Liikelaitokset ovat kaikki suhtautuneet tähän seuraan sangen myötämielisesti. Suuria lahjoituksia on saatu eri tilaisuuksiin, samoin on myönnetty huomattavia alennuksia erilaisista hankinnoista.

Kiinteämpää yhteyttä kaivattaisiin Yliopiston rouvien ja opiskelijoitten välillä. Tarkoituksena olisi ylläpitää alkuaikojen läheistä kontaktia, mutta nykyisin on ylioppilaskuntakin jo niin suuri, että on varmasti paljon opiskelijoita, jotka eivät edes tiedä koko seuran olemassaolosta. — Lopuksi mainittakoon, että "miljoonarouvat" ovat kyllä tietoisia uudesta ylioppilastalohankkeesta.

Ero

Hetken hiljaisuudessa
putoava neula
työntyi välitsemme.

Elämä

Tuhat turhaa sivua
mutta joutsenenkaan
siiven iskut eivät aina
pidä kosteaa ilmaa.

RAPina

Hipat SKO:ssa

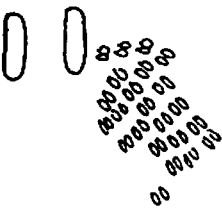
Kuutamokalat
välkkyvät vatsat
Minä, onkija
tiedän tavat:
Viisi matoja
kuudes koukku
hymyyni kätketty
seitsemäs loukku.
Punaiset silmät
ja pehmeä katse —
Tuostapa sävel
soi taisteluhaasteen:
laihat kalat
ja mutainen järvi
lhavat matosi
kokoon kääri

Novalis

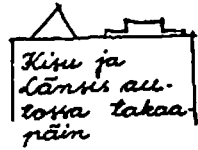
Tuokaa minulle teeri

Talven kuvasta puuttuu jotakin:
puuttuu teeri
Puuttuu mustien lintujen parvi
huurteisesta koivusta, minä ikkunassani.
Ja annan armeijalle merkin,
tuhat miestä
tuhat putkea kärsimättömänä osoittaa
kohti tyhjää puuta,
missä viipyvät linnut?
Olen ottanut kaiken vallan
taivaassa ja maan päällä,
Olen suurempi kuin joku obersturm-
bannführer
en anna
varisten hämätä itseäni.

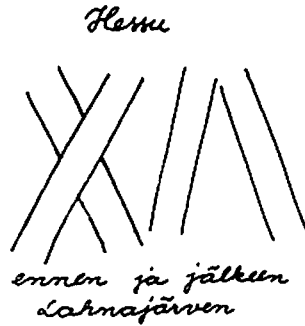
E. Strandén

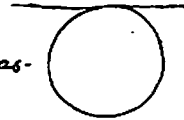
Lähtö

Tielisen silmät

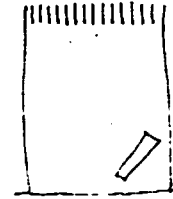
Piri pinnas-ta

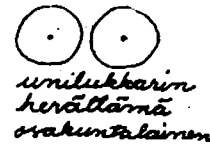
vääpö

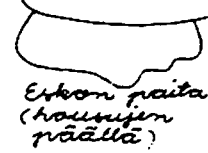
vääsynä

Pedro

unilukkarin herättämä osakuntalainen

Eskon paita (kouluajan pöällä)

vain my tällistä e kää lumen

SELLAISTA OLI

Sellaista oli käveltiin autoon kaikki peräkanaa kisu ja länsi ja pedro ja matti ei kukkarossa ja katsottiin oliko piri mukana oli mukana ja pedro sanoi lähdetään onko kaikki mukana ja hessu alkoi kohta laulamaan laulukirjasta eikä muistanut että lahnajärvi on kaukana ajettiin pussissa oli asfalttia pyörien alla länsi hatun alla koko matkan edestakaisin kaikki vähän vakavina vaikka hessu lauloi kovaa oli edelleen pitkä matka kerättiin kyytirahaa ja laulettiin mitä muistettiin eihän paljon muistettu paitsi kuraattori hessu lauloi kovin katkonaisesti vielä medisiinari konstit tuntee ei tielinen ulos näe vaikka katsookin hessu

kävelee taakse on edessä kovin kuumaa häiritsee keskittymistä tuli lahnajärvi ja menttiin kaikki peräkanaa kahville ja kalliille voileivälle ja sepä helpotti ja taas ajettiin ja ajettiin ja laulettiin kohta näkyy Pääkaupunki ja tultiin viipurilaiseen osakuntaan ja syötiin karjalanpiirakoita ja tutustuttiin bokseihin ja kuka mihinkin seisottiin jonossa nojattiin marintiskiini ja katseltiin ja katseltiin tyttöjä ja tanssitettiin tuli iso pomo ajoi työt pois haettiin alle tuolit ja katsottiin Ohjelmaa menttiin kioskille ostamaan ranskalaisia perunoita ja peräkanaa autoon sillä parempi sorsa virranjuoksussa kuin vaimo pesukoneessa kertoo hessu

ja kuraattori ottako kuullu kuka niitä kaikkia muistaa kyllä nikulalla pää kestää ottako kuullu yli viisi metriä lähetetään nauha onko kellään kaksikympistä soitetaan arabi-ahabia fatima nukkuu kello tulee neljä ottako kuullu ku mie kuka sitä taaskaan muistaa muuten hyvä juttu missä viipyy unilukkari eiköhän tässä kohta tulla turkuun hetkinen viisi pientä minuuttia vain tien eri puolilla tultiin opiskelukaupunkiin ja menttiin osakuntaan aamukahville kohta tulee turun sanomat kyllä tulo- ja menomatka olivat hauskat sanoi kuraattori lopuksi.

ISÄSTÄ POIKAAN

foto Kuyju & Malles
Ristin Roca

Svenin isä oli nimetön kersantti, muistan sen kohdan aina väärin. Mutta vaikka ei pojalleen hän antoi nimen. Ja vielä enemmän; hän taisteli Svenille isänmaan, jotta poikakin pääsisi sotimaan. Voin kuulla ukon tuumivan (silmissään ilkkurinen tuike): "Antaa vahingon kiertää /skadan mäste vara i cirkelrörelse". Sillä Ensimmäisen Valtakunnan virallinen kieli oli ruotsi. — Pojasta tuli kuitenkin väkevä, harteava.

Koko Kolmannen Valtakunnan ajan on pääkielenä ollut Suomi, silti ei ole vähemmistöäkään unohdettu. Sven on jo kuollut. Itse asiassa hän menetti henkensä jo silloin, kun Vapauttajat tulivat ja mursivat siirtomaa-ikeen. Hänen kuolemastaan sinänsä ei mitään, se on inhimillistä. Traagillista on se, että hän taisteli taantumuksen puolella. Mutta J. L. R. ei olisi J. L. R., ellei hän antaisi Svenin kehittyä: Tavatessaan kuoleman hän oli jo edennyt sillalle, vanhan ja uuden välivaiheeseen. Tässä vaiheessa ristiriitaisuus on vielä hallitseva piirre, mutta maatessaan sillalla rinta puhki hän on saavuttanut rauhan. Hän on vakaampi ei mutt' kalvaampi on paljon entistään. Ristiriidat ovat sittenkin

soittoautuneet vain ajallisiksi, väistyviksi ilmiöiksi.

En ole perillä sodankäynnistä, mutta olisiko niin, että jii piste el piste er piste on tässä halunnut kuvata erästä taistelun tuoksinnassa usein toistuvaa ilmiötä, nim. sillanpääaseman uhanalaisuutta. Sillanpää on tietysti poikkeus. Hänen asemaansa ei uhkaa mikään ja häntä voidaan käyttää ajan määrittelyssä, esimerkiksi: "Kolmekymmentä vuotta sen jälkeen, kun Suomi sai Nobel-palkintonsa, ei voitu enää puhua Kolmannen Valtakunnan Toisesta Tasavallasta, vaan Toisen Valtakunnan Rekonstruktiosta."

Sodan välttämättömyys on identtisesti sama kuin sen pitäminen välttämättömyytenä. Tämän totuuden sotaan ihannoivat piirit usein kieltävät tai unohtavat, samat piirit, jotka ovat vastuussa Svenin joutumisesta turmioon. Sen kieltäminen onkin helppoa, sillä sota on vuosituhansien kuluessa muodostunut erääksi länsimaisen ihmisen perustarpeista. Historia on sitä täynnä, samoin romaanit. Jumalansakin he tappoivat, ja vain sen vuoksi, että ennustus kävisi toteen. Näin on tappamisesta tullut predestinaation alainen ta-

pahtuma, jota ei voi välttää. Heidän biologiansakin tukee tätä käsitystä; siellä puhutaan olemassaolon taistelusta elollisen olion perustoimintana.

Uudessa yhteiskunnassa kaikki tämä hämärä metafysiikka on radikaalisesti heitetty yli laidan, kirjat on poltettu ja taantumukselliset ämmuttu. Näin on luotu jokaiselle mahdollisuus omaksua uusi ajattelutapa. Toista oli aikaisemmin. Vallanpitäjät eivät uusia ajatuksia suvainneet, ja monet niiden esittäjistä joutuivat vainon kohteeksi. Esimerkkinä uudesta ajattelusta voisi mainita uuden biologian. Sen alueella on suoritettu monia puhdistuksia. Muunmuassa hämäräperäinen oppi olemassaolon taistelusta on korvattu selkeällä ja edistyksellisellä opilla, jonka nimenä on "olemassaolon ja kehityksen turvaaminen ja yhteisön suojeleminen pimeiden voimien revanshihankkeilta".

Huomaan vähitellen liukuvani kokonaan toiveajattelun linjoille. Silti rohkenen esittää vielä sen toivomuksen, että Israelin kansa lopultakin pystyttäisi monumentin suurelle Pojalleen.

Erkki Stranden

Historialliset muistot, sisäsuomalaisen järvimaiseman omalaatuinen kauneus, ripeästi kehittyvä talouselämä, vilkas laivaliikenne ja matkailu sekä monipuoliset kulttuuriharrastukset — siinä joukko tosiasioita ja elämänilmiöitä, joista ainoatakaan ei voida jättää mainitsematta, jos vieraalle halutaan luonnehtia tämän hetken Savonlinnaa lyhyesti, mutta kuitenkin kaiken olennaisen ilmaisevalla tavalla.

Eräänlaisena Savonlinnan tunnuskuva-
na käytetään tavallisesti Olavinlinnaa, ja yleisessä tietoisuudessa liittyvät linna ja kaupunki kiinteästi toisiinsa. Tämä Pohjoismaiden kauneimpiin kuuluva historiallinen muistomerkki. Siellä on viime vuonna ryhdytty Opetusministeriön asettaman toimikunnan johdolla laajaan etsitöimistöön.

Paitsi Olavinlinnan sijaintipaikkana ja monien siihen liittyvien historiallisten muistojen työssijana tunnetaan Savonlin-

na kaikkialla maassamme ja laajalti ulkomaillakin eräänä Suomen kauneimmista kaupungeista. Sen asema Savon vesireittien solmukohtassa onkin erittäin luonnonihana. Kaupungin läpi kulkee kolme salmea: Kyrönsalmi, Haapasalmi ja Laitaatsalmi, joiden kautta laajan pohjoisen järvialueen vedet virtaavat Pihlajaveeteen ja sieltä edelleen Saimaaseen. Rautioilta ja varsinkin saaria yhdistäviltä silloilta avautuu toinen toistaan viehättävämpiä näköaloja ympäristöön, jonka täyttävät hymyilevät järvimaisemat sinisine selkineen ja satoine saarineen.

Savonlinna, joka syntyi v. 1639 Olavinlinnan liepeille muodostuneen pienen asutuskeskuksen saadessa kaupunkioikeudet, on koko olemassaolonsa ajan ollut itäisen Savon kaupallinen keskus. Sotien hävitykset, ympäristön karuus ja hankalat liikenne yhteydet viivyttivät kauan kaupungin kasvua. Vasta sitten, kun maaseudun viljelys vaurastui, metsien arvo nousi ja Saimaan kanavan rakentaminen loi kukoistavan laivaliikenteen, saavutti Savonlinna viime vuosisadan lopulla ja pääasiallisesti tällä vuosisadalla nykyisen taloudellisen vaurautensa. Varsinkin viime vuosikymmeninä on asukasluku kas-

vanut nopeasti nousten nykyisin noin 15.000:een.

Matkailukeskuksena on Savonlinna maamme vilkkaimpia ja sen tällä alalla saavuttama suosio näyttää vuosi vuodelta kasvavan. Saimaan kauniit valkokykiset matkustajalaivat tuovat kesällä joka ilta suuria turistijoukkoja kaupungin satamaan. Olavin linnassa käy vuosittain n. 70.000 matkailijaa, joiden joukossa on runsaasti ulkomaalaisia. Matkailijoiden palvelua varten on kaupungissa kaksi hotellia ensiluokkaisine ravintoloinen, useita matkustajakoteja, matkatoimisto, retkeilymajoja ja leirialue. Kylpylaitos kasinoinen houkuttelee niinikään kesävieraita kaupunkiin.

Viime kesänä pidettiin Savonlinnassa jo kahdeksannen kerran musiikkipäivät, joille kokoontui runsaasti suomalaisia taiteilijoita ja musiikin harrastajia opiskelemaan laulua korkeinta kansainvälistä luokkaa olevien opettajien johdolla. Musiikkipäivät, joiden ohjelmaan kuuluu sekä liedettä oopperakurssi järjestetään myös kesällä 1963. Matkailijoiden viihdyttämiseksi antaa Savonlinnan teatteri ulkoilmanäytäntöjä kylpylaitoksen puistossa, ja Olavinlinnassa järjestetään sunnuntaisin kansantanshuesityksiä.

Juhani Auvinen

Savonlinna

CIVIS ALMAE MATRIS TURICENSIS

Als kleiner Gymnasiast — ich war wohl etwa 12 Jahre alt — wagte ich es einmal, von grosser Neugierde getrieben, die Zürcher Universität zu betreten. Ich kam in dem grossen Gebäude zuerst in eine etwas dunkle und kahle Eingangshalle, ging dann unsicher weiter und stand unverhofft, betroffen von soviel Herrlichkeit, im grandiosen und hellen Lichthof: ein vier Stockwerk hoch von Arkaden umschlossener, etwa 100 Meter langer und 50 breiter Raum, über den sich ein Glasdach wölbt, durch das das Licht mächtig hereinflutet. Die Weite des Raums und die verschwenderische Helle, diese Stimmung von grossem Horizont und hellem Geist ist mir seit diesem Tag Symbol für echte "Universitas", für Wissenschaft und Geistesarbeit geblieben. Von diesem Tag an konnte ich auch das Ende der lästigen Gymnasialzeit kaum mehr erwarten: In jenem Haus mit jener Halle, wo ein freier, klarer und erhabener Geist walten musste, heimisch zu werden, das war mein Ziel.

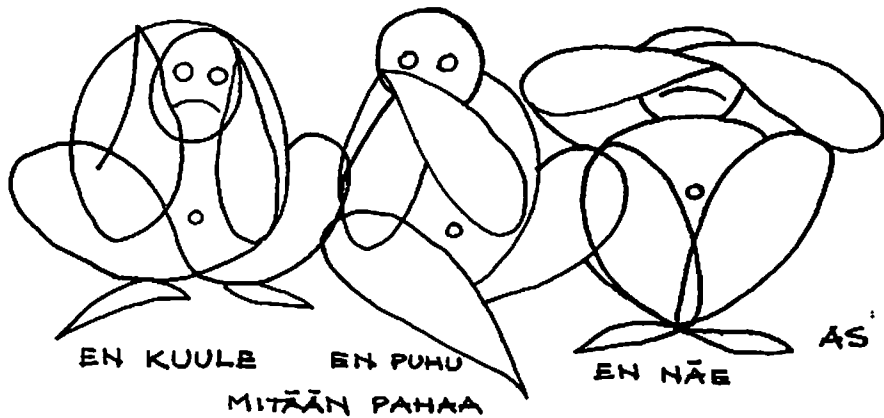
Die Universität, unsere "Alma Mater Turicensis" hat mich nicht enttäuscht: Ich fand in ihr, ihrem Betrieb und ihren

Lehrern, was mich in ihrer Architektur schon so beeindruckt hatte; und ich fühle mich in ihrer hellen und liberalen Atmosphäre so wohl, so gefährlich wohl! fast, dass ich gar nicht energisch genug dazu drängen mag, das herrliche Haus und seine Räume bald wieder verlassen zu können, die schöne Studienzeit zu beenden ...

Zum Schönen und Wohligen meines Studentendaseins gehört aber nicht nur die Freiheit des Arbeitens, sondern auch das gesellige und lustige Studentenleben. Zwar steht es bei uns auf diesem Gebiet etwas eigenartig: Es gibt z.B. bei uns keine "Nationen"; man gehört als Student nicht automatisch einem Kreise an. Man ist blos Mitglied der gesamten Studentenschaft, die aber ein sehr lockerer Verband ist, dessen Tätigkeit überdies eine mehr politische als gesellschaftliche ist (es gibt viele Studenten, die während ihrer ganzen Studienzeit nie realisieren, dass sie einer "Studentenschaft", die ein Verein ist, angehören). Aus früherer Zeit bestehen bei uns allerdings einige sogenannte "Verbindungen". Doch das sind reine Männerclubs, deren Aktivität sich

auf das Ausüben eigenartiger Trinksitten, auf Redeschlachten, allenfalls gar Duelle und bestenfalls politisches Tagesgespräch beschränkt. Nur noch eine kleine Minderheit von Studenten tritt diesen früher populären Verbindungen (den "Burschenschaften") heute noch bei. —

Gibt es denn keine Tanzplätze, kein Studentenhaus mit Gemeinschaftsräumen, keine Studentenclubs bei euch? Das werden wir im Ausland immer wieder gefragt; und dann müssen wir antworten: Nein, das gibt es nicht. Das heisst natürlich nicht, dass wir nicht auch lustige Abende hätten, dass wir nicht diskutieren, singen und tanzen würden; aber für das gesellige Leben gibt es keinen bestimmten Ort, kein Studentenhaus, sondern alles spielt sich in privaten Wohnungen von Studenten, vielleicht in einem Keller, den ein paar Studenten in einem alten Haus gemietet haben, irgendwo im Verborgenen ab. Es gibt viele Zirkel und Freundeskreise, die regelmässig ihre Partys veranstalten; aber es sind private Partys, zu welchen man muss ausdrücklich eingeladen werden. Deshalb sieht es in Zürich für einen Neuankömmling dar-

(Japanilaista viisautta)

Satu

Kerran kylmällä talvipakkasella kettu meni metsään ja tapasi siellä kohmettuneen jäniksen. Kettu sanoi: "Hyppää hännälleni, niin minä vien sinut kotiisi." Ja niin tapahtui. Viikon kuluttua kylmällä talvipakkasella jänis meni metsään ja tapasi siellä kohmettuneen ketun. Jänis sanoi: "Minäpä vien sinut kotiisi." Kettu vastasi: "Millä sinä minut viet, kun hättäsiikin on noin lyhyt?" Jänis sanoi: "Vien sinut autollani." Ja niin tapahtui.

Opetus: jos on lyhyt häntä, täytyy omistaa auto!

Käelle kertonut Pedro.

Multipeli- Asessori- Katalyysi

Raaka raavas mies söi raavan raavaan lavan ja sanoi: "Idässä käyttää 2–3 perhettä samaa keittiötä, mutta lännessä 9 filmitähteä samaa saippuaa."

Näin sanoi, mutta ei sanonut, millä linjalla oli.

— Sehän on järkyttävää, totesi kypsä lihava suutari, joka söi kypsän lihavan suutarin mätiä. Tiedätkö kuitenkaan mikä on poikamiestyttö? Onko se poikamiehen ystävätär vai kaksineuvoinen?

— Ei kumpikaan niistä, vaan nainen, joka ei ole nainut, tai jota ei ole naitu eli naitettu.

— Oletko kuullut, että kuta voimakkaampi sokki, sitä huonompi sokkeli.

— En.

— Oletko kuullut, että kuta suurempi tokka, sitä suurempi tokkura.

— Olen.

— Mitä sinä nykyään puuhäät?

— Opetan.

— Mitä?

— Uskontoa.

— Ai, sehän hienoa. Oppiiko se?

SUOMESSA

Yritän kirjoittaa kirjoitukseni suomeksi, koska minusta Suomi on tärkeä kulttuurikieli ja sen takia seuraavat sanat voivat näyttää kauniimmilta kuin ajatukset niiden takana.

Olen viipynyt Suomessa nyt noin neljä kuukautta ja olen tällä monta asian huomannut, huolimatta siitä että en ole muualla Suomessa ollut paitsi Turussa, Helsingissä ja niiden välissä. Odotan suuren ilon kanssa sitä aikaa milloin voin matkata myös toisiin paikkoihin Suomessa.

Suomen Tasavalta on vapaa maa josta melkein kaikki sosialistiset ikeet on poistettu. Siitä huolimatta vähän niistä ikeistä pysyvät. Luulen että sen tilan syy on ennemin viranomaisten huomaamattomuus kuin heidän väärä ymmärrys tai heidän laiskuus. Esimerkiksi, enemmistöissä Suomen pienissä hisseissä on seuraavat ilmoituskilvet: "Sallittu kuormitus kolme henkilöä tai 240 kg." sekä "12 vuotta nuoremmat lapset eivät yksinään saa käyttää hissiä".

Jokaiselle ajattelevalle nykyaikaiselle ihmiselle on selvää että se asiantila muodostaa suuren vääryyden alle 12 vuotiaalle ihmiselle. Harkitkaa vain seuraavat tosiasiat:

1. Keskiarvoinen 11 vuotias suomalainen painaa noin 35 kg ja siitä nuoremmat suomalaiset painavat luonnolisesti jopa vähemmän (Roine, P., Människans näring, H:fors 1959).

2. Psykologit vahvistavat, että on erikoisen julmaa erottaa lapsia heidän leikkitovereista.

Jos otaksomme että kolme keskiarvoista alle 12 vuotiaasta suomalaista ei tavallisesti matkusta hississä kummallisesti paksujen yli 12 vuotiaiden kanssa, sitten kolme alle 12 vuotiaasta suomalaista pääsevät mukavasti tavalliseen pieneen hissiin yli 12 vuotias ohjaajan kanssa ilman että hissien painon ylärajaa olisi ylitetty.

Viranomaiset herätkää! Poistakaa tämä epäoikeus teidän kansasta.

Nyt eteenpäin painavampiin asioihin.

Eräässä Turun Ylioppilaslehden numerossa huomasin Mr. Sebastianin kirjoituksessa "Sensuurin puolesta" mm. seuraavan kriittillisen huomautuksen: "TTY:llä on viralliset suhteet Korporaatio Ugalan mutta ei yhdenkään Neuvosto-Eestin ylioppilaskorporaation". Toivon että Mr. Sebastianin huomautus kasvaa todelliseksi haluksi solmia tällaiset suhteet sekä jos vielä otaksomme että Mr. Sebastianilla on monta samoin ajattelevaa toveria. Jos suomalaisten onnistuisi panna liikkeelle sellaiset ystävyysuhteet Neuvosto-eestiläisten opiskelijoiden kanssa, olisi se varmasti eduksi heimoveljeyden tunteelle, kansainväliselle yhteisymmärrykselle ja vapaudelle. Myös muutamat maanpaossa elävät eestiläiset tuntisivat mielenkiintoa sitä kohtaan.

JURI KURMAN

— Ei, se on aine, mitä opetan, lapset taas aines; jota opetan.

—Niinkö. Ja minä luulin, ettei sinussa olisi ainesta mihinkään.

— On minussa ainettakin vaikka kuinka.

— Häpeäisit Keskellä päivää.

— Eihän se mitään. Toista se oli silloin, kun Kuolematon Kuningas lojui kuolinvuoteella ja kansa kysyi: "Onko hän kuolematon kuoleva vai kuoleva kuolematon eli liekö kuolematon kuolematon?" Ennenkuin ratkaisuun päästiin, Kuolematon Kuningas kuoli ja hänestä tuli kuollut kuolematon. Hänen henkensä siirtyi olemaan olemattomaan, joka....

Tässä vaiheessa täysin kypsä lihava suutari soitti ensin esivallalle ja sieltä virkatietä virkavallalle sekä edelleen viranomaisille, jotka tulivat ja raa'asti raa-hasivat raa'an raavaan miehen laitoshoitoon.

Kypsä lihava suutari söi kypsän lihavan suutarin mädin loppuun ja kirjoitti tästä multippeliasessorikatalyyysin.

H e s s u.

LOS OLVIDADOS

— Jotensakin pelokkaan odottavaisessa mielentilassa menin katsomaan Bunuelin Los Olvidadosta sen fyysisen julmuuden vuoksi, jota filmissä. ennakkomainonnan ja arvostelujen mukaan niin korostetusti esitetään. Muutamassa arvostelussa mainittiin mm. elokuvan päähenkilöiden suorittamien kauhutöiden tekevän vähäisimmätkin säälin ja ymmärtämyksen tunteet heitä kohtaan sangen vaikeiksi, jopa mahdottomiksi — kuitenkin teoksen on tarkoitus olla riipaiseva avunhuuto heidän puolestaan (suomalainen alaotsikkokin: säälikää heitä). Minulle itselleni ei jäänyt mitenkään sellaista vaikutelmaa, että Bunuel olisi täten jollakin lailla epäonnistunut yrityksessään — että hätähuuto näiden yhteiskunnan kovaosaisten puolesta olisi menettänyt päätarkoituksensa ja muutunut vain pelkäksi karmaisevaksi shokkielämykseksi ilman mitään sen syvälleluotaavampia, rakentavampia aineksia. Filmin fyysinen julmuus — niin pöyryttävää kuin se miltei katkeamatta olikin — ei olisi niin suuresti minuun vaikuttanut, saati sitten antanut aihetta esim. tämän jutun sepittämiseen, kuin mitä teki siinä ainoana juoniaineksena, henkilökuvista tarkimpana ja yhtenäi-

simpänä esitetty Pedron osuus. Se on kertomusta lapseen kohdistuvasta jatkuvasta henkisestä julmuudesta: äidin ja ympäristön taholta tulevasta välinpitämättömyydestä ja kylmyydestä, toveripiirin sakilaihengen alituisesta, jokaista poikkeavaa jäsentä uhkaavasta terrorisoinnista, sekä joka taholta huokuvasta ymmärtämättömyydestä tai haluttomuudesta ymmärtää, mikä kaikki käännättää hänet pois jokaiselta ovelta, jolle hän yrittää kolkuttaa. Tässä Bunuel tuntuu rakentavan samantapaista (rakennusta) kuin Truffaut "400 kepposellaan", joskin sanomattoman karmeissa kehyksissä, miljöössä, jossa kurjuuden keskelle ihmisten epäluulo toisiaan kohtaan, ja kaikkialla vallitseva pelon ja vihamielisyyden ilmapiiri valmistavat otollisen maaperän terroritoiminnalle, joka tukahduttaa pienimmänkin pyrkimyksen irtautua tästä elämänpiiristä.

En enää tiedä, laskinko elokuvaa katsoessani sille heikkoudeksi sen jatkuvan suuren "epäoikeudenmukaisuuden", joka säännöllisesti kohtasi Pedroa miltei hänen kaikissa toimissaan. Jokainen ihminen, ja niinollen myös jokainen lapsi tekee erehdyksiä — milloin tietoisesti, milloin tietämättään. — Pedron jokaisel-

la erehdyksellä on aina todistajansa tuomassa oman lisänsä siihen yleiseen mielipiteeseen, joka leimaa hänet täysin kieroutuneeksi ja yhteiskuntaan soveltumattomaksi — yksikään ei koskaan vahingossakaan satu näkemään ja ymmärtämään hänen pyrkimystään jättää se entinen elämäntapa, johon hän alun perin sekä lapsellisuuttaan että elämässään katkeroituneen ja työliytyneen äitinsä ymmärtämättömyyden ja tylyyden vuoksi on joutunut. Ja niinä harvoina kertoina, jolloin elämä näyttää hänelle valkeanevan, on hänen kiusanhenkensä Jaibo säännöllisesti paikalla suistamassa hänet entistäkin huonompaan asemaan. Tällä Bunuel on ilmeisesti halunnut kouriintuntuvasti esittää sen, kuinka vaikeata on nouseminen näistä slummikuiluista — auttavaa kättä ei ympäröivä yhteiskunta ojenna, ja yksin murskautuu niin helposti — eteenpäin ja irti on käytännöllisesti katsoen mahdotonta päästä.

Jaibon henkilökuvana on tulos siitä, mihin ajan mittaan johtaa kurjuuden välinpitämättömyyteen ja vihamielisyyteen synnyttämän älykkään ja äärimmäisen fanaattisen yksilön reagointi sitä itsestä yhteiskuntaa kohtaan, jonka jäsenillä on aina ollut tarpeeksi tekemistä

vain omissa asioissaan ja joutessaan halu potkaista sitä, jolta koko elämänsä ajan on puuttunut mikäli mahdollista vieläkin enemmän kuin heiltä itseltään. Jokainen on siten hänelle vihollinen — kehitys on etäännyttänyt hänet niin kauas meidän kaikkien elämää sitovista moraalikäsitteistä, että ne ovat yksinkertaisesti lakanneet olemasta. Mikään ei ole tabua — ottaminen on oikeuteni, jokainen elävä olento viholliseni. Herää ajatus, onko tällaista yksilöä lopulta enää mahdollista tuomita inhimillisten lakien mukaan ja sen yhteiskunnan puitteissa, joka itse on hänet jo aikaa sysännyt luotaan.

Filmin esittämät lukuisat variantit tästä "unohdetut"-teemasta alkaen heitteille jätetystä maalaispojasta ja kärjistyen Pedron tarinan kautta Jaiboon antavat sängen järkyttävän, mutta mielenkiintoisen mietiskelyn aiheen — mitä pystyvätäkään olosuhteet erilaisista luonteista muokkaamaan! Tätä taustaa vasten tarkasteltuna saattaa Pedro vaikuttaa jopa luonnottoman idealistiselta henkilöahmolta ja tuntuu, että näissä ympäristöissä on hyvyys todella menehtynyt inhimillisen kurjuuden kaatopaikalle — ja jos sitä läjää penkoo, ei voi odottaa poistuvansa paikalta kevein sydämin.

h—.

ASSARIN PALSTA

Toivon (myös Liisa toivoo), että jokainen osakuntalainen ryhtyisi harrastamaan liikuntaa muodossa tahi toisessa. Etenkin näin kevään lähestyessä pieni lenkkeily tekee terää. Ota tavaksi käydä melko säännöllisesti suksimassa tai juoksemassa. Tosiaan säälin Sinua, jos pelkää ottaa tässä iässä jonkin juoksuaskeleen. Kokeile ihan piloillasi, kuinka mukavalta tuntuu köllähtää illalla nukkumaan hyvän lenkin jälkeen!

Viimeisessä VSOP:ssä oli urheiluohtaja ja Tapio Pekola kirjoittanut, kuinka SKO-laiset juovat keväällä vain omia kyyneleitänsä ja he sen kun viettävät Sampo-juhlia, jossa kyyneleet ovat kaukana. Minun kyyneleitäni Tapio et kyllä tule näkemään. Ja siihen on pari pätevää syytä: Sammon malja, Savon Sanomat ja Karjalainen kuuluvat saumattomasti yhteen. Toiseksi: jos sattumalta kyynelehtisin, käytän silloin tummia laseja!

Jäljellä on vielä neljä lajia: hiihto, lentopallo, uinti ja maastajuoksu. Tule Sinäkin mukaan ja näytetään taas yhdessä TVO-laisille, mikä osakunta on tarpeeksi arvokas pitämään Sammon maljan huomassaan.

SAMMON TAONTA

jatk. siv. 13

"Minusta on suorastaan epämiellyttävää poiketa SKO:an, sillä ko. osakuntahuoneistosta löytyy aina henkilöitä, jotka savolaiseen tapaan selittävät: "Vilkasehan tuota hyllykköä, ylhäällä SAMPO ja vähän alempana Savon Sanomat, ruumiinkunnan osoitus ja kulttuurin kukkanen. Mens sana in corpore sano, vai mitä?" Tällaiseen omahyväisyyteen voi vain vastata suomalaiskansalliseen tyyliin: "Menn's-na korpeen eli Savooin!"" Toivon, että me terveet ja tasapainoiset TVO-laiset voimme tkukkuussa pitää mielettömät SAMPO-juhlat, joiden hauskuutta ei varmaan vähennä SKO-laisten kyynleet. Heillä on hyllyllänsä silloin vain Savon Sanomat, joten kyyneliin on kyllä täysi syy."

Yllöoleva on lainaus V.S.O.P:n viime numerosta, jossa TYY:n urheilunohjaaja Pekola näin kauniilla tavalla osoittaa huomaavaisuuttaan meitä savo-karjalaisia kohtaan. Ihmettelimme aluksi, miksi hän osoittaa mieltään vain savolaisia kohtaan, vaikka karjalaiset ovat ainakin yhtä suurelta osalta syyllisiä siihen, että SAMPO koristaa lehtihuonettamme. Sitten kuitenkin havaitsimme, että hänen runokielästään puuttuvat karjalaisia varten sopivat alkusoinnut. Tuhon kirjoitukseen

vastaamme luonnollisesti parhaiten siten, että voitamme jälleen vuodeksi SAMMON Savon Sanomien seuraksi, sillä yhdistelmä Turun Sanomat + SAMPO tuntuu suorastaan törkeältä. Mitä muuten runoiluun tulee, niin viittaamme vain niihin lukemattomiin alkusointumahdollisuuksiin, joita varsinaisuusomalaisten nimen alkukirjain tarjoaa. Toivottamme herra Pekolan "terveitten ja tasapainoisten" (?) TVO-laisten edustajana tervetulleeksi osakunnassamme ensi keväänä vietettävään mielekkääseen SAMPO-juhlaan.

Urheilijat Savon saloilta ja Karjalan korvista.

nach aus, als gäbe es überhaupt kein Studentenleben; und tatsächlich gibt es auch für manche Studenten keines: Wer nicht das Glück hat, Freunde zu bekommen, die da und dort "dabei" sind, sieht und erfährt nie etwas vom Zürcher Studentenleben. Oft bilden sich auch nur kleine, auf Wahlverwandtschaften begründete Kreise, die sich nie erweitern, und in die auch keine "Fremden" eingelassen werden.

Diese Situation hat zur Folge, dass Ausländer (und es gibt viele an unserer Hochschule, ungefähr 30 %) sich oft einsam fühlen: Es gibt keinen Ort, wo man einfach hingehen und Freunde finden könnte. Als ich selber an die Universität kam, kannte ich fast keinen Menschen; und lange Zeit blieben meine Mittelschulfreunde mir die vertrautesten Kameraden, obwohl sie an anderen Fakultäten studierten. Erst nach und nach hatte ich das Glück, zu vielen dieser Gruppen und Kreise eingeladen zu werden: Und dort herrscht ein munteres Leben, wenn auch ein etwas unzusammenhängendes. Doch wenn man einmal Zutritt gefunden hat in die Mauslöcher und Studentenbuden Zürichs, wo das gesellige Leben blüht, dann kann man sogar hier, in der geschäftstüchtigen und etwas verklemmten und zugeknöpften Schweiz, eine fröhliche und glückliche Studentenzeit haben.

Herkku- ja Siirtomaatavaraliike
T:mi A. SÄRVÄ
Hämeenkatu 9. Puh. 13136

KASTUN LEIPÄMYYMÄLÄ
Hämeenkatu 1. Puh. 32090
— Suosit্তautuu —

Aarne Lahden
PARTURI-KAMPAAMO
Hämeenkatu 10. Puh. 14813

Muotiliike
EIRA
Hämeenkatu 12. Puh. 15410
Opiskelija-alennus

KAMPAAMO-TYYLI
Hämeenkatu 3. A. II kerr. Puh. 24818

Naisten asusteliike
ALI NURMI
Hämeenkatu 14 puh. 18484
Opiskelija-alennus

JUKOLAN OSUUSKAUPPA
Nurmes

T:mi M. KINOS
Nurmes
Sillantakana. Puh. 72

Kulta- ja kellosepäniike
A. O. KOISTINEN
Nurmes

Tekstiili- ja leninkiliike
H. LAHTI
Nurmes

NYKÄSEN SÄHKÖLIKE
Nurmes, Kirkkokatu 20.
Puh. 238

NURMEKSEN KAUPPAYHTIÖ
Nurmes

Ruoka- ja Sekatavarakauppa
A. JAARANEN
Nurmes, puh. 208

Tekstiilialan tavaratalo
E. SAASTAMOINEN
Porokylä, puh. 199. Nurmes

Suosikaa ilmoittajiamme!

<p>Akateemisen nuorison ostospaikka NUMMENMÄEN KIRJAKAUPPA Kurssikirjoja — alennuskirjoja Hämeentie 24</p>	<p>LAPPEENRANTA Valtakatu 36 puh. 10 029</p>
<p>PAANASEN MATIN MYYMÄLÄT Lappeenranta Lappeen Seurakuntatalo. Puh. 11 661 Kaukaan Toritalo. Puh. Lauritsala 13 242 Hedelmiä, herkuja ja Siirtomaatavaroita. Herkkujen keskus on keskustassa</p>	<p>HOTELLI HOSPIZ Lappeenranta, Valtakatu 40 Puh. 13 430 Suositellaan!</p>
<p>RAVINTOLA JUKOLA Lappeenranta Valtakatu 58</p>	<p>NURMEKSEN OSUUSMEIJERI Nurmes Puh. nimihuuto</p>
<p>P. JAKOLA Saimaanlinna Lappeenranta</p>	<p>Kulta- ja kelloasioissa suosittautuu KULTASEPPÄ N. HILTUNEN Hämeenkatu 12 Puh. 23910</p>
<p>PARTURI-KAMPAAMO Hämeenkatu 16 (Uudenmaankadun kulma) Enne Ruusunen — Ritva Hämäläinen Puh. 27957</p>	<p>Paperikauppa — Kemikalio VÄINÖ LEHTO Hämeenkatu 1 — Turku — Puh. 25333 Veikkausasiatamies</p>

FL. Mauno Mielonen
 Turun Yliopiston
 Maantieteellinen laitos